

Avraam și Lot

Dumnezeu i-a spus lui Avram: „Ieși din țara ta și din rudenția ta și intră în țara pe care ți-o voi arăta“ (Faptele Apostolilor 7.3). Aceasta a fost o chemare personală, dar legăturile de familie au fost atât de puternice, încât și Terah, tatăl său, un închinător la idoli (Iosua 24.2), și nepotul său, Lot, au plecat împreună cu Avram. Grupul s-a oprit în Haran. Tatăl a trebuit să moară înainte ca Dumnezeu să-l lase pe Avram să plece spre Canaan. „Și Lot a mers cu el“ (Geneza 12.4). Acesta era un credincios, „un om drept“, după cum mărturisește Scriptura (2 Petru 2.7, 8), dar poziția, pe care a ocupat-o, nu era roada unei credințe personale în Dumnezeu. Ea a rezultat mai degrabă din influența pe care o avea Avram asupra lui.

Te poți atașa unui grup de călători, îți poți adapta comportamentul la comportamentul celor care umblă într-adevăr în credință, fără să tinzi deloc spre aceeași țință. Calea credinței nu reprezintă o atracție pentru fire. În ceasul încercării te vei dovedi incapabil să rămâi neclintit.

Lot l-a urmat pe Avram prin țara făgăduinței. Pentru un timp a împărtășit viața acestui credincios, care a realizat caracterul unui străin și călător pe pământ. Avram a primit promisiuni. El a zidit un altar și și-a ridicat cortul aproape de Betel, „spre munte“, înainte de a merge spre sud. Lot a văzut zilnic această umblare cu Dumnezeu.

Dar credința lui Avram a fost pusă la încercare. Patriarhul a părăsit calea dependenței. S-a îndepărtat de Betel „mergând înainte spre sud“ și, deoarece foametea apăsa asupra țării, a coborât în Egipt, urmat de Lot. Acolo, Avram și-a pierdut caracterul unui adorator. Nu a mai putut conta pe ajutorul divin. Din teamă de oameni a acționat incorect; până la urmă, Faraon l-a trimis înapoi. Dumnezeu s-a folosit de acest mijloc umilitor pentru a-l aduce înapoi. Avram a plecat din sud spre Betel „până la locul unde fusese cortul său la început ... la locul altarului“ (Geneza 13.3, 4). Lot era încă împreună cu el; averile lor s-au mărit foarte mult și din această cauză s-a iscat o ceartă între păstorii lor. Avram, reabilitat complet, și-a dat seama de pericol. Bogățiile dobândite în Egipt nu trebuiau să devină în mâna dușmanului un mijloc de distrugere a mărturiei față de necredincioșii care locuiau în țară (Geneza 13.7). Într-adevăr, acele împrejurări au jucat un rol important. Desigur, până atunci, Lot și Avram locuiseră împreună, dar dacă relațiile lor ar fi fost caracterizate de o părtășie adevărată, atunci certurile slujitorilor nu s-ar fi răsfrânt asupra stăpânilor lor.

Deseori se întâmplă să-l invidiem pe fratele nostru în Hristos din cauza averilor sale spirituale sau materiale. Aceasta este o ușă deschisă pentru dezbinări. Corinteni erau îmbogățiți în „orice cuvânt și în orice cunoștință“ (1 Corinteni 1.5), dar de aici au rezultat „invidie și ceartă“ (1 Corinteni 3.3) și s-au lăudat „unul cu altul împotriva celuilalt“ (1 Corinteni 4.6, 7).

Avram a arătat autenticitatea credinței sale. Averile s-au înmulțit, dar inima lui nu s-a legat de ele. El a fost cel în vârstă, dar totuși nu și-a pretins drepturile. În cuvintele sale era multă blândețe: „Te rog, să nu fie ceartă între mine și tine ..., pentru că suntem frați“ (Geneza 13.8). Comportamentul său față de Lot arată că nu i-a purtat nici cea mai mică ură ascunsă. Avram a fost gata să renunțe la promisiunile încântătoare, dar amăgitoare ale unei lumi gata să fie judecată. El aștepta „cetatea care are temelii, al cărei meșter și ziditor este Dumnezeu“ (Evrei 11.10).

Lot s-a arătat incapabil să-i dea un răspuns spiritual. El ar fi putut să protesteze sau să afirme solemn că apreciază prea mult tovărășia acestui om al credinței pentru a putea accepta o despărțire. Ar fi fost mult mai bine, dacă și-ar fi părăsit turmele sale și ar fi rămas la moștenirea promisiunilor lui Dumnezeu (Psalm 119.63). La el nu s-a găsit hotărârea lui Rut: „Încotro vei merge tu voi merge și eu“ (Rut 1.16). Lot nici nu a insistat ca unchiul său să aleagă, lucru pe care l-ar fi făcut, dacă ar fi cunoscut și ar fi recunoscut maturitatea spirituală a acestuia. El și-a ridicat ochii, dar nu spre cer, pentru că în acea clipă hotărâtoare nu a căutat voia lui Dumnezeu pentru viața sa. De aceea nu este de mirare că privirile sale s-au îndreptat

spre lucrurile vizibile, dar trecătoare (2 Corinteni 4.18). Câmpia Iordanului l-a ademenit. Ea era „bine udată peste tot, înainte de a nimici Domnul Sodoma și Gomora“ (Geneza 13.10). Ea oferea tot ceea ce poate seduce o inimă omenească. Ce mijloc simplu de a-și mări și mai mult averile pământești! Nu va fi nevoie să sape cu greu fântâni pentru a-și adăpa turmele! Acea câmpie era așa de roditoare, încât amintea de grădina Domnului. Dar ea îi aducea aminte lui Lot și de țara Egiptului, unde l-a urmat, din nefericire, pe Avram. Atracția unei lumi înșelătoare a determinat alegerea sa. Din lipsa unei părtașii permanente cu Dumnezeu, i-a scăpat din vedere caracterul locuitorilor ei. Plăcerea ochilor ne poate duce, ca și pe Lot, la un sfârșit rușinos (Galateni 6.7, 8).

Să observăm ce urmări adânci a lăsat în urma sa căderea lui Avram! Din Egipt a adus și o slujnică, Agar, care i-a fost o cursă. Plăcerile ascunse din inima lui Lot s-au exteriorizat mai mult în această țară.

De câte ori greșelile noastre nu au urmări umilitoare și de durată pentru comportamentul fraților noștri, chiar dacă Domnul, în harul Său, ne-a reabilitat complet! Greșelile noastre sunt pentru ei o piatră de poticnire.

Lot a ales pentru sine câmpia Iordanului, s-a despărțit de unchiul său și a plecat spre răsărit. Acesta a fost primul pas pe o cale pe care nu a mai acționat influența binefăcătoare a lui Avram. A fost o cale pe care s-a afundat tot mai mult în mocirla acestei lumi și s-a străpuns el însuși cu multe dureri (1 Timotei 6.10). El și-a „chinuit sufletul lui drept“ până la sfârșitul vieții, deoarece a preferat lucrurile vizibile în locul părtașiei cu Domnul.

Avram a locuit în Canaan, dar Lot și-a ridicat corturile până la Sodoma. Se pare că planul său nu a fost de la început să se așeze acolo. Dar nu se întâmplă deseori așa și cu copiii lui Dumnezeu? La început nu intenționează „să se înjuge“ la un jug nepotrivit cu cei necredincioși, dar apoi fac câțiva pași în lume și văd la sfârșit că sunt legați de ea. Dorința lor de a se despărți de ceea ce știu că este contrar voii lui Dumnezeu, devine insensibilă și puterea spirituală slăbește mereu.

Probabil, această hotărâre cu urmări grave își avea originea în influența soției sale. Mai târziu, în ciuda poruncii îngerilor, ea s-a uitat înapoi spre cetatea blestemată și a devenit un stâlp de sare (Geneza 19.26). Ea își lăsase inima acolo. Ea nu a crezut că Dumnezeu va distruge cetatea. Necredința ei a atras după sine neascultarea; aproape salvată, ea a căzut sub judecata lui Dumnezeu.

Încheierea unei căsătorii este, desigur, alegerea cea mai importantă, pe care o ia un copil al lui Dumnezeu pentru viața prezentă. Dacă această unire se face „în Domnul“, dacă este rodul unei umblări în ascultare și în dependență de Dumnezeu, va rezulta o binecuvântare mare pentru ambii parteneri. Dar dacă nu este așa, atunci va avea ca urmare o sărăcire spirituală și mult necaz. Apostolul ne avertizează: „Dar cel căsătorit se îngrijește de lucrurile lumii, cum să placă soției“ (1 Corinteni 7.33). Un creștin căsătorit poate fi influențat în ascuns de soția sa de a sluji idolilor, începând cu bogățiile (Deuteronom 13.6), sau invers, să tindă, în credință, spre o moștenire după voia lui Dumnezeu (Judecători 1.14, 15).

Indiferent cum au stat lucrurile, Lot a purtat înaintea lui Dumnezeu răspunderea pentru alegerea sa. Tot așa este și cu fiecare creștin care se lasă prins în mreje de lume, fie chiar și sub influența alor săi.

În acea câmpie a Iordanului a izbucnit dintr-o dată război. Diavolul este mereu în acțiune pentru a provoca între oamenii, pe care îi ține în robia sa groaznică, mândrie, invidie și ambiție. Lot a savurat mult timp în tovărășia lui Avram purtarea de grijă și ocrotirea lui Dumnezeu. Dar acum a fost luat prizonier, „pentru că locuia în Sodoma“ (Geneza 14.12). Nu se mai vorbește despre cortul său; el pierduse chiar și aparența unui străin. Fără îndoială, nu a cunoscut caracterul adevărat al locuitorilor Sodomei când s-a apropiat așa de mult de ei: aceștia erau „răi și mari păcătoși înaintea Domnului“ (Geneza 13.13). Dar oare nu ar fi trebuit acest om drept să se despartă cât mai repede posibil de acești oameni, după ce a observat caracterul lor (2 Timotei 2.19)? El s-a obișnuit cu ei, chiar dacă a trebuit să sufere un chin

interior. Atunci, Dumnezeu a permis în căile Sale suverane ca să fie luat prizonier, dar în același timp a vegheat în harul Său ca Avram să afle despre acest lucru. Acest bărbat al credinței nu ducea lipsă nici de energie, nici de dragoste frățească. El cunoștea gândurile lui Dumnezeu și „a scos pe oamenii săi deprinși la arme, născuți în casa lui“. A urmărit dușmanul, l-a bătut și l-a adus înapoi pe Lot, „fratele său“, cu toate averile sale.

Această încercare a fost pentru Lot, care rătăcea pe căile lumii, posibilitatea de care trebuia să se folosească. „Pentru că El nu necăjește, nici nu întristează cu plăcere pe fiii oamenilor“ (Plângerile lui Ieremia 3.33). Lot ar fi trebuit să vadă că urmase o cale a necazului și ar fi trebuit să rupă de bunăvoie legăturile sale cu acești nelegiuți, a căror umblare chinuia sufletul lui drept. Încă era timp pentru a se întoarce la locul în care fusese la început cortul său. Putea să-și reia locul ca străin și adorator în părtășie cu Dumnezeu și cu slujitorul Acestuia, Avram. În ceea ce-l privește pe Avram, acesta a refuzat să primească ceva de la împăratul Sodomei (Geneza 14.23). Dar Lot nu s-a folosit de ocazie pentru a se întoarce și a merge pe calea dreptății practice, pe care cei ce-L iubesc pe Dumnezeu moștenesc un bun veșnic (Proverbe 8.20, 21).

Dumnezeu permite deseori să le fie adus copiilor Săi, care suspină sub urmările îndepărtării de Domnul, un ajutor spiritual. Dacă acele îndemnuri sunt primite în inimă și în conștiință, va rezulta o reabilitare adevărată, iar calea ascultării de Dumnezeu va fi regăsită. Dar dacă nu, atunci vor merge mai departe în rătăcirea lor, vor aduce rușine asupra Numelui Domnului și îi vor întrista pe cei care au dorit să-i ajute.

În cursul acestei relatări a Scripturii, Avram a primit un nume nou: Avraam. El a văzut împlinindu-se făgăduințele lui Dumnezeu, a devenit confidentul gândurilor Sale și a mijlocit în favoarea altora. Lot însă a șezut ca judecător în porțile Sodomei. Totuși a recunoscut că îngerii trimiși să distrugă cetatea, nu sunt oameni obișnuiți. El s-a ridicat pentru a-i întâmpina și s-a aplecat în fața lor. A stăruit să intre la el, mai cu seamă pentru că se temea pentru siguranța lor. Dar ei au primit ospitalitatea lui doar după multă ezitare. Spre deosebire de Sara (Geneza 18.6), soția lui Lot nu a luat parte la primirea vizitatorilor. De altfel, ne putem întreba ce fel de atmosferă domnea în acest cămin, pentru a putea aprecia comportamentul locuitorilor Sodomei.

Ce întrebare serioasă rezultă de aici pentru noi! Are Domnul întotdeauna libertatea să intre în casa mea și a ta? Se simt ai Săi întotdeauna bine acolo?

Lot a știut că trebuie să le ofere musafirilor săi pâine nedospită. Acest fapt era un rod al vieții spirituale din el, care și-a păstrat adevăratul sens în contrast cu starea groaznică morală, care înconjură această locuință. Lot a fost singurul om drept în acea cetate: Domnul cunoaște pe cei ce sunt ai Săi. Dar în timp ce Avraam era despărțit pentru Dumnezeu, Lot s-a despărțit de Dumnezeu, șezând pe scaunul batjocoritorilor. Comportamentul său, cuvintele sale în următoarele ore arată cât de jos ajunsese starea lui spirituală. El a încercat să-i ocrotească pe musafirii săi, și în această intenție a mers așa de departe, încât i-a numit pe locuitorii Sodomei „frații mei“. În schimb, a primit dispreț, jignire și amenințări: „Acesta a venit să locuiască aici temporar și mereu este judecător?“ Numai intervenția îngerilor, a acestor „duhuri slujitoare trimise pentru a sluji celor care vor moșteni mântuirea“ (Evrei 1.14), l-au salvat. Dacă Lot s-a gândit să-i facă mai buni, prin influența și sfatul său, pe unii care se simțeau bine în exersarea desfrânării (a se vedea 1 Petru 4.3, 4), venise pentru el clipa să constate că străduințele sale erau în zadar și că viața lui era irosită.

Avraam, și împreună cu el toți copiii lui Dumnezeu, care se depărtează de rău, sunt pentru Domnul această comoară ascunsă, pe care inima Sa o dorește. În duhul, pe munte, pot interveni în părtășie cu Dumnezeu în favoarea altora. Avraam, care s-a gândit mereu la Lot, a întreat: „Vei nimici Tu și pe cel drept cu cel rău?“ (Geneza 18.23). Nu au fost zece oameni drepecți în cetate. Judecata reținută mult timp a fost executată (Isaia 28.2), dar mai întâi Lot a trebuit să iasă, fiind salvat ca prin foc. Îngerii nu au putut face nimic până ce Lot a fost izbăvit de mânia viitoare. „Oile Mele... Eu le dau viață eternă... și nimeni nu le va smulge din mâna

Mea“ (Ioan 10.28). Ce siguranță se revarsă din Cuvântul Domnului Isus pentru ai Săi! Când ne va înălța la El, totul va fi har. Dar cum va evalua slujba noastră pentru El aici pe pământ (2 Petru 1.11)?

Dumnezeu și-a adus aminte de Avraam (Geneza 19.29), iar trimișii Săi l-au avertizat pe Lot cu privire la caracterul judecătoresc al însărcinării lor: „Domnul va nimici cetatea“ (Geneza 19.14). Cu totul altfel au fost înștiințările frumoase, al căror obiect a fost Avraam, prietenul lui Dumnezeu (Geneza 18.17-19)! Părtașia de care se poate bucura un copil ascultător al lui Dumnezeu, îi este complet necunoscută cuiva care stă în atmosfera lumescă. Înțelegerea gândurilor lui Dumnezeu nu poate fi despărțită de o umblare în credincioșie.

Când un creștin stă în legătură cu lumea, aduce atât sufletului său, cât și celor care îl înconjoară cea mai mare prejudiciere. Lot nu era singur în Sodoma, ci împreună cu soția și fiicele sale, dintre care unele erau legate prin căsătorie cu locuitorii aceluia loc. Îngerii au arătat har și au oferit salvarea întregii case a lui Lot. Dar când Lot le-a vorbit ginerilor săi, aceștia au crezut că glumește. Întreaga sa viață îl acuza de minciună. Din nefericire, nu a trăit ca un prinț al lui Dumnezeu în mijlocul aceluia popor (a se vedea Geneza 23.6).

Ce s-ar putea spune despre credincioșii firești și lumești, care sunt ocupați cu treburile vieții? Cum ar putea atrage ei atenția celor din jur că lumea va fi judecată și că trebuie să se pună sub protecția sângelui lui Hristos și să se despartă de rău? Apostolul Pavel, al cărui comportament era determinat de Cuvântul lui Dumnezeu, se recomanda pe sine către orice conștiință omenească, înaintea lui Dumnezeu (2 Corinteni 4.2). Așa stau lucrurile și la noi?

Pentru Lot a fost greu să-și părăsească averea, roadele muncii sale, locul său în societate și, probabil, relațiile sale (Ezechiel 16.49). A ezitat ... și a fost nevoie, să spunem așa, să fie smulși el, soția și fiicele sale din acea cetate. Dumnezeu, de partea Sa, proslăvește harul și dragostea Lui. Se făcea dimineață, o zi ca oricare alta, gândeau oamenii acestui pământ: „mâncau, beau... a plouat cu foc și pucioasă din cer și i-a omorât pe toți“ (Luca 17.28, 29). „Scapă-ți viața; nu te opri în toată câmpia; scapă la munte“ (Geneza 19.17). Dar Lot nu a mers în munți, ci a dorit să locuiască într-o cetate, chiar dacă era mică. El a dorit să păstreze ceva din ceea ce îi era familiar în această lume, chiar și dacă era foarte puțin. Gândul la o viață de credință i-a umplut inima de presimțiri întunecoase. „Necredința privește întotdeauna partea credinței ca lucrul cel mai înspăimântător care poate fi ales; pentru ea, totul este întunecos pe această cale“.

Dumnezeu a împlinit dorința lui Lot în ceea ce privește Țoarul. El nu ne va obliga să primim o binecuvântare pe care nu o dorim. Dar până la urmă, Lot s-a temut să locuiască și acolo. Pentru a trăi în siguranță și fără teamă trebuie să fii în părtașie cu Dumnezeu. Astfel, Lot a locuit într-un mod jalnic într-o peșteră, departe de Avraam și de Dumnezeul său.

Ce avertizare este viața lui Lot, a acestui om drept, care a fost infidel chemării lui Dumnezeu! Nu se găsește la el nici o urmă de reabilitare, ci, din contră, o cădere care este tot mai clară. Calea sa, care la început părea să fie asemănătoare cu a lui Avraam, a sfârșit altfel. El nu s-a luptat lupta cea bună, nu a păstrat credința și a pierdut cununa. Mai târziu, Dima a iubit timpul de acum și l-a părăsit pe Pavel, a cărui viață și slujire îl avea pe Hristos ca singur țel.

Această relatare despre Lot ne-a fost păstrată pentru „avertizarea noastră, peste care au ajuns sfârșiturile veacurilor“ (1 Corinteni 10.11). Cât de strâns legați sunt unii creștini, în mod practic, de timpul de acum și cât de puțin de un Hristos proslăvit! Să dea Domnul să fim din aceia care ne sprijinim pe brațul Mântuitorului și Domnului nostru, care mergem pe „cărarea celor drepti“, care este ca „lumina strălucitoare, care luminează tot mai mult, până când ziua e deplină“!